
Velký závod

James Patterson & Mike Lupica

Daniel

Jakmile se doslechl o té nehodě, rozhodl se Daniel, že to bude Becky, kdo pojede Coronada.

Věděl, že trenér si musí poradit s tím, co má, ne s tím, co nemá. Naučil se to od starého Bucka Starra, trenéra ze Severní Karolíny. Když si Wiley, nejlepší jezdec stájí, zlomil nohu před velkým turnajem v Tryonském mezinárodním jezdeckém centru, pohlédl Starr na Daniela a zeptal se: „Kdo je Wiley?“

Pokud měli na Coronada posadit Becky, nemohli si dovolit čekat. Tak jim to navrhl.

Paní Atwoodová na něho upřela pohled, který používala nejen k zastrašení personálu, ale i koní. Daniel byl přesvědčený, že nebytí její vznětlivosti, byla by prostě jen stará.

„To myslíte vážně?“

„Jako vždycky, když je řeč o vašich koních,“ odpověděl.

Vždycky její koně, nikdy jeho.

Pro Daniela Ortegu znamenali koně mnohem víc než jen práci, bez ohledu na to, kdo je vlastnil. Jednoho dne mu koně poskytnou dobrý život, jaký už poskytli třem generacím žen z rodu Atwoodových – pokud není pro lidi s příběhem jako ten jeho příliš pozdě.

„Moje vnučka pojede na Coronadovi jen přes moji mrtvolu,“ prohlásila Caroline Atwoodová.

„Vzala jsi mi ta slova z úst,“ přidala se Becky.

Daniel nedokázal potlačit úsměv bez ohledu na zlost matky rodu. „Vy dvě se zřídka na něčem shodnete. Až doteď.“

Paní Atwoodová vstala z křesla a skoro ho převrátila, když udělala první strnulý krok k vitríně s trofejemi. Maggie Atwoodová jich vyhrála dost na to, aby zaplnila dvě vitríny, jednu tady v obývacím pokoji a druhou v pracovně, jejíž dvě stěny navíc pokrývaly stuhu. Beckyiny ceny se nacházely v televizním pokoji v prvním patře. Paní Atwoodová si chvilku prohlížela Maggiiny trofeje.

„Dost často nedokáže vyhrávat ani na svém koni,“ řekla.

„Dokáže,“ ohradil se Daniel. „Jen ne v poslední době.“

„Jsem tady,“ ozvala se Becky z pohovky. „Oba vás slyším.“

Daniel, který stál přímo nad ní, jí položil ruku na rameno. Doufal, že pochopí, že čím méně toho teď řekne, tím lépe.

„Mohly byste mě obě vyslechnout? Prosím.“

Daniel věděl, jak je na tom paní Atwoodová s panem Gortonem, stejně tak si byl vědom toho, jak si stojí s ním. A se svou dcerou. A se svou vnučkou.

„Poslouchám,“ vyzvala ho paní Atwoodová.

„Taky,“ ozvala se Becky.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak se mu zvedají ramena a zase klesají, když pomalu vypustil vzduch z plic.

„Znám Coronada,“ spustil. „A nevěřím, že by na něm mohl jet kdokoliv.“

„Steve Gorton nemluví o tom, že by ho měl jet kdokoliv,“ řekla paní Atwoodová. „Rozhodí sítě a vybere toho nejlepšího.“

„Ten však nemusí nezbytně být nejlepší pro toho koně,“ namítl Daniel.

„Maminčina koně,“ opravila ho Becky.

„Není její, a ještě dlouho nebude,“ řekl Daniel. „A možná, i když o tom nikdo z nás nechce mluvit, už nikdy. Ale Coronada můžeš jet ty. Viděl jsem tě na něm. Hodíš se na toho koně víc, než tušíš.“

„Ten kůň jí klidně může padnout jako pár jezdeckých rukavic,“ vyprskla paní Atwoodová podobně jako kůň, když se snaží zbavit udidla. „I kdybych s tím souhlasila já, Gorton na to nikdy nekývne. Vidíte všechny ty trofeje v té vitríně? Jeho trofejí je tenhle kůň. A bude pro něj chtít jezdce s trofejemi.“

Ahi esta, pomyslel si Daniel.

To bychom měli.

„On však jezdce nevybírá,“ namítl. „To je na vás. Stojí to ve smlouvě.“

„A jak to víte?“ otázala se paní Atwoodová.

„Přece jste mě požádala, abych si ji přečetl, než ji podepíšete,“ připomněl jí Daniel. „Souhlasil s tím, protože jsme si všichni mysleli, že ho bude jezdit vaše dcera a pojede s ním do Paříže. Měla být jeho jezdkyň s trofejemi. Věděl o ní, že je hvězda.“

Daniel měl pravdu. Stejně tak paní Atwoodová, která mu jednou řekla, že i ten, kdo ustoupí, byť jen o píd', obětuje příliš.

Hlas staré dámy však náhle změkl.

„Ten kůň je výjimečný. Vím, že dokáže splnit očekávání, která do něho vkládáme.“

„Stejně jako Becky,“ dodal Daniel.

„Pořád jsem tady,“ připomněla se Becky.

Vstala, došla k francouzskému oknu a obrátila se k nim.

„Ty to zvládneš,“ přesvědčoval ji Daniel. Pak se otočil k paní Atwoodové: „Ona to zvládne.“

„Chcete tím říct, že konečně začne myslet na někoho jiného než na sebe?“ opáčila paní Atwoodová.

„To, že vynechám jeden semestr na vysoké, abych pomohla mamince, se nepočítá?“ zeptala se Becky.

„Tohle není nějaký místní turnaj v sobotu dopoledne,“ varovala ji babička.

„Takže si myslíš, že budu mimo svoji ligu?“ zeptala se Becky.

„Výborně,“ poznamenal Daniel. „Už to začínáš chápat.“

Daniel se díval, jak si Becky dala ruce v bok. Ještě víc se tak podobala své babičce.

„Nechci, abys maminku zklamala,“ řekla paní Atwoodová.

„A není to spíš tak, že nechceš, abych zklamala *tebe*? Znova?“ odsekla Becky. „Není to Gorton, kdo mě nechce na Coronadovi. Jsi to ty.“

„Tohle rozhodnutí není na vás, Danieli,“ řekla paní Atwoodová znovu svým obvyklým úsečným tónem. „Ani na mé vnučce. Je to na mně. Opravdu věříte, že to zvládne?“

„Ano.“

„Jste ochotný vsadit na to svoji práci? A berete v potaz, jak moc pro tuhle rodinu znamená účast toho koně na olympiádě?“

„Ano,“ odpověděl.

A ona stále neřekla ne. Ani Becky.

Daniel v koňském podnikání nikdy nepoznal podobnou rodinu, jejíž členové by byli *alocado*. Potrhli.

Becky zamířila k domovním dveřím.

„Kam jdeš?“

„Ven,“ odsekla Becky.

„Myslíš si, že ti to pomůže získat mě na svou stranu?“ zeptala se paní Atwoodová.

Její vnučka se u dveří otočila.

„Už ani nevím, která strana to je.“

Napadlo mě, že bych mohla zavolat své kamarádce Madison, další jezdce z naší stáje, a domluvit se s ní, že se sejdeme v podniku Trophy Room na skleničku. Oběma nám už bylo jednadvacet. Po letech používání falešných průkazů, aby nám nalili, se zdálo být skoro nezákonné nechodit teď do barů.

Ale neudělala jsem to. Zajela jsem do Wellingtonského zdravotního centra, přestože jsem věděla, že je už po návštěvních hodinách. Nepřipadalo v úvahu, že by maminka spala, pokud se tedy nenechala přesvědčit, aby si vzala jeden z těch prášků na uklidnění, kterým se bránila.

Předpokládala jsem, že leží v posteli s otevřenýma očima a mozek jí pracuje rychlostí milion mil za hodinu.

Když jsem dorazila do nemocnice, nahlédla jsem do sesterny v jejím patře, ukázala jsem noční sestře batoh, který jsem měla s sebou, a namluvila jsem jí, že jsem mamince přinesla toaletní potřeby, o které požádala, přestože batoh obsahoval jen můj mobil, balzám na rty, kartáč na vlasy a láhev s vodou.

„Jestli spí, jen jí ty věci nechám za dveřmi,“ řekla jsem.

„Slibujete?“ zeptala se sestra.

„Samozřejmě!“ ujistila jsem ji. „Mockrát děkuju.“

Tatínek mi jednou řekl, že když si dám záležet, umím předstírat upřímnost lépe než kdokoliv jiný.

Pravdou však bylo, že jsem chtěla vědět, co si maminka myslí, bez ohledu na to, jak babička rozhodla.

Celý život jsem chtěla, aby mě uznávala jako jezdce, ale zároveň jsem nesnášela, když mě s ní někdo srovnával, hlavně proto, že jsem už v útlém mládí dospěla k závěru, že se jí nikdy nevyrovnám ani nenaplním její a babiččiny představy o tom, jaká bych měla být. A ony postupem času usoudily, že se dost nesnažím.

Ale já se snažila. Jen svým vlastním tvrdohlavým způsobem. Když mi bylo osm nebo devět, přistihla mě maminka při nějaké hloupé lži a dala mi domácí vězení. Pověděla jsem jim, že tam nechci být, sbalila jsem si svůj malý kuffík Hello Kitty a odkráčela.

Došla jsem až na konec příjezdové cesty, než jsem se obrátila a zamířila zpátky.

Byla jsem tu pořád a stále jsem se snažila. Jenže teď po mně Daniel chtěl, abych byla maminka, na jejím koni.

Občas holt šlápneš do hovna.

Strčila jsem hlavu do pokoje a zeptala jsem se: „Jsi vzhůru?“

„Až moc,“ odpověděla. „Jenom se mě prosím neptej, jak mi je, nebo vstanu z postele a vyzvu tě na pěstní souboj.“

„Toho jsem se bála,“ řekla jsem. „Nechováš se jako moje máma. Chováš se jako ta tvoje.“

Vydala zvuk podobný smíchu, ale rychle přešel v záchvat kašle. Neznělo to moc hezky.

„Promiň, mami.“

„Přišla jsem o svého koně,“ řekla. „Ale smysl pro humor mi zjevně zůstal.“

Přítáhla jsem si židli k její posteli.

„Není už po návštěvních hodinách?“ zeptala se.

„Asi jsem trochu zalhala, aby mě sem pustili.“

„Nezdárná Becky znovu v akci.“

Ale usmívala se. Měla ztrhaný obličej. Nenalícila se a nejspíš ani nenajedla. Přesto byla stále krásná.

„Vypadá to, že máš něco na jazyku.“

„Už to tak bude,“ přiznala jsem.

Potom jsem matce pověděla o rozhovoru babičky s panem Gortonem a o debatě, kterou měla s Danielem a se mnou. Naslouchala s nezměněným výrazem, dokud jsem neskončila.

„Bláznivý nápad, co?“ konstatovala jsem.

„Oba mají pravdu,“ řekla maminka. „Máma i Daniel.“

Ukázala na sklenici s vodou a brčkem na nočním stolku. Podala jsem jí ji. Zhluboka se napila a vrátila mi ji. Ani za těchto okolností nepřestala dbát na pitný režim.

„Nebyl by to jenom jiný jezdec,“ uvažovala nahlas. „Pokud by Gorton prosadil svou a sehnal nějaké jezdecké eso, chtěl by ten člověk i svého tre-

néra, takže bych nebyla ze hry jen já, ale i Daniel. A co by v takovém případě zbylo na mámu? Tiché partnerství? Hodně štěstí právníkům, kteří by se to snažili prosadit.“

Vstala jsem. Potřebovala jsem se hýbat, i kdyby to znamenalo jen popojít k druhé straně postele.

„Zásadní je, že si Daniel myslí, že to zvládneš, stejně jako já.“

„Víš jistě, že ti nepodstrčili nějaké prášky?“ vyzvíдалa jsem. „Uvědomuju si, že jsem dobrá jezdkyně. A protože vím, že ty a Daniel nelžete, když jde o koně, nebudu lhát ani já. I když bych si moc přála dokázat babičce, že se ve mně mýlí, je mi jasné, že bych tam byla mimo svoji ligu.“

„Kecy,“ okřikla mě maminka.

„Teď zníš přesně jako ona.“

„To je tím, že obě poznáme kecy, když je slyšíme.“

„Takže mi chceš namluvit, že po nejhorším roce, jaký jsem měla ve své jezdecké kariéře, můžu teď začít trénovat s Danielem a budu připravená jet za pár týdnů Velkou cenu v sedle Coronada?“

Pokusila se posadit na posteli víc zpřímá. Po obličejí jí přelétla grimasa bolesti, jako když temný pokoj nakrátko osvětlí blesk.

„Na něco se tě zeptám,“ řekla, když ovládla svůj dech. „Co můžeš ztratit?“

„Tvoji šanci zúčastnit se olympiády,“ odpověděla jsem.

„Naši šanci.“

„Takže si myslíš, že chceš, abych do toho šla?“

Zavřela oči a usmála se.

„Sakra, ne. Chci, abych v tom mohla pokračovat já. Chtěla bych ležet ve svojí vlastní posteli a už spát, abych mohla časně ráno vstát a vyjezdit ze svého koně duši.“

„Takže ses už rozhodla?“ zeptala jsem se.

„Nebudu ti lhát,“ řekla maminka. „Až odsud jednoho dne odejdu a uvidím na tom koni sedět někoho jiného, bude mě to bolet víc, než mě teď bolí moje rozlámané tělo. Ale když to budeš ty, bude to bolet o hodně míň.“

Dodala, že kdybych po ní chtěla radu, řekla by mi, abych na tom koni jezdila každý den v týdnu až do naprostého vyčerpání, jezdila na něm v kolbišti a na stezkách, a zjistila, jestli mám cit já pro něho a on pro mě, protože to je to hlavní.

„Potom se můžeš rozhodnout, jestli do toho půjdeš naplno, nebo ne,“ dodala. „Od chvíle, kdy jsem tě posadila na Frenchyho, si nejsem jistá, zda do toho dáváš všechno.“

Frenchy byl můj první poník.

„Vždycky říkáš, že největší záhada je, jak moc se podílí na úspěchu jezdec a jak kůň,“ poznamenala jsem.

„No, dítě moje, možná to brzo zjistíme.“

Potom mě požádala, abych ji nechala o samotě, že se jí možná nějakým zázrakem podaří trochu se prospat.

Následujícího rána seděla babička za kuchyňským stolem a jako obvykle snídala müsli s ořechy a lesním ovocem. Já si dala kávu a toast.

„Tvoje matka se zmínila, že jsi ji navštívila,“ utrousila.

„Chce, abych jela Coronada,“ řekla jsem.

„Už jsem to slyšela.“

Usrkla čaje. Já se napila kávy a byla jsem ráda, že jsem před spaním vypila jen pár doušek tequily, po nichž jsem usnula snáz, než jsem po nejdelsím dni svého života očekávala.

„Jestli nechceš, abych jela Coronada, najdi si jiného jezdce.“

„To by nebylo těžké.“

„Tak co ti brání?“

„*Tvoje matka!*“ Promluvila ještě hlasitěji než obvykle. „Chce, aby ten kůň zůstal v rodině, a opravdu věří, že to zvládneš.“

„Daniel taky,“ připomněla jsem a zaujala obranný postoj.

„Přestaň dělat průzkum veřejného mínění, aby ses rozhodla, jestli to chceš udělat, nebo ne!“ houkla na mě, jako by se mě snažila překřičet. „Uvědom si, že se ti tady nabízí šance dojet na tom zatraceném koni až na olympiádu v Paříži.“

Teď se předkláněla a já ji nevědomky napodobila. „Tak chceš toho koně jet, nebo ne?“ zeptala se.

„Chci,“ odpověděla jsem.

Podívala se na hodinky. Pak řekla, že potřebuje hodinu, aby se mohla setkat s doktorem Howserem na Zimním jezdeckém festivalu kvůli jinému našemu koni, kterého právě vyšetřil před prodejem.

„A až se vrátím, chci, abys posadila svůj hubený zadek na toho koně a chovala se, jako když na něj patříš.“

Daniel připravil dráhu s deseti skoky, ne se šestnácti, které na mě budou čekat, když se přes příští neděli dostavím do Mezinárodní arény na Velkou cenu.

Jakmile dráhu připravil, prošli jsme ji jako před skutečnými závody, odkrokovali jsme vzdálenost mezi skoky, šest nebo sedm kroků pro koně, kromě trojbradlí, které Daniel umístil doprostřed. Přidal tam také dva obtížné zpětné obraty, kde bylo nutné hned po doskoku ostře zahrnout do dalšího skoku, což bylo náročné z hlediska odhadu rychlosti a vzdálenosti.

Když jsme dráhu prošli, ohlédla jsem se na ni, představovala jsem si pořadí skoků a pohybovala před sebou rukou, jako bych dirigovala jezdecký orchestr.

„Víš přece, jak otočit koně,“ řekl Daniel.

„Ano, ale ten kůň je Sky,“ namítl jsem.

„Změna je život. V příštích pár minutách bude záležet jen na jediné dráze a na jediném koni.“

„Začíná jít do tuhého,“ utrousila jsem.

„*En el nombre del padre y el hijo y el Espíritu Santo*,“ řekl a pokřičoval se.

„Myslíš, že budu dneska potřebovat pomoc shůry?“

Usmál se a řekl: „Chci, abychom měli na své straně aspoň pánaboha, když na ní nemáme tvoji babičku.“

„Nejspíš si myslíš, že by boha ve férovém souboji porazila,“ poznamenala jsem.

„Přístup je důležitý,“ řekl Daniel.

„Babička si myslí, že je to špatná věc.“

„Dneska to možná tak úplně neplatí.“

Došla jsem k Emiliovi, který stál s Coronadem hned za bránou. Babička se už vrátila a opírala se o ohradu na druhém konci našeho cvičného kolbiště.

„To zvládneš, Mavericku,“ povzbudil mě.

Dětské krůčky, pomyslela jsem si, přestože šlo o zvíře, jehož normální krok byl asi tři metry dlouhý. A možná i delší v případě koně velkého jako Coronado, o poznání většího než Sky.

Vyhoupala jsem se do sedla, poplácala jsem Coronada po straně hlavy, naklonila jsem se a pošeptala jsem mu: „Dneska je to na nás dvou, chlapáku.“

Nejhorší, co jsem mohla udělat, bylo přenést svou nervozitu na koně. Byl to mamčin kůň, stejně jako Sky byla moje. Dneska jsem si ho musela začít přisvojovat.

Byli jsme tam jen já a Coronado, babička s Danielem a stájníci, kteří nechali práce a přišli se podívat. A kamera. Maminka zavolala z nemocnice a požádala Daniela, aby moji cvičnou jízdu na Coronadovi nechal někoho natočit. Když jsem však Coronada pobídla a vyrazili jsme krokem okolo kolbiště, uslyšela jsem bouchnout dvířka od auta.

Zastavila jsem Coronada a dívala se, jak pan Gorton vystoupil ze svého porsche a posadil se na přední kapotu. Zaparkoval tak blízko stájí, až mě napadlo, jestli mu babička neslíbila vyhrazené parkovací místo. Byla jsem si jistá, že se dívá na mě. Chtěl, abych věděla, že tam je a že kůň, na kterém jedu, patří jemu.

Majitelé nepostávají u ohrady kolbiště. Na Zimním jezdeckém festivalu tam přesto někteří stávají, aby je každý viděl – a aby vyvinuli větší tlak na jezdce. Možná tam byl právě proto. Bylo nepravděpodobné, že Caroline Atwoodová dala panu Gortonovi vědět s dostatečným předstihem, aby stihl přijet z Palm Beach, že toho dopoledne pojedou Coronada. Ale možná to udělala, nebo to byl někdo jiný z našich stájí. Nebo se prostě jen objevil bez ohlášení, aby se podíval na svého koně.

Chovej se, jako bys měla klapky na očích, poručila jsem sama sobě.

Nedala jsem tedy najevo, že o něm vím, ani jsem na něho nekývla, jen jsem otočila Coronada zpátky k dráze a zastavila ho, abych mu ukázala několik překážek. Při dalším zahřívacím kole okolo kolbiště jsem mu trochu popustila uzdu, aby si protáhl nohy, zatímco jsem se ujišťovala, že si pamatují dráhu, kterou pro nás Daniel postavil.

Naposledy jsem se zastavila na místě, kde stál Daniel se stájníky.

„Ignoruj toho, koho tvoje babička nazývá koňskou zadnicí,“ řekl a ukázal bradou na Gortona. „Soustřed se jenom na svého koně.“ *Prostě to napo-
prvé projed' čistě.*

Pak už jsem měla za sebou první překážku a pomalu jsem najížděla na druhou. Když na závodech, kterých jsem se účastnila se Sky, došlo na rozeskakování, která měla rozhodnout o šampionovi mezi koňmi s čistým prvním kolem, když jsem usilovala o nejlepší čas, když nám všechno vychá-

zelo, když jsem cítila, že dokonalý soulad mých nohou a rukou ji v pravý okamžik zvedá ke skoku, vynechávala jsem kroky mezi jednotlivými překážkami s vědomím, že může rozhodnout i půl vteřiny.

Teď jsem to však na Coronadovi nedělala.

Ukaž tomu chlapovi, že to dokážeš projet čistě.

Ukaž to všem.

Důvěřuj koni a přiměj koně, aby důvěřoval tobě. Na všechno ostatní se vykašli, včetně Steva Gortona.

Projeli jsme dráhu čistě. Neshodili jsme ani jedno břevno. Při předposledním skoku jsem Coronadovi udala špatnou vzdálenost, navedla jsem ho příliš blízko, a on o překážku zavadil jednou zadní nohou. Ale vyrovnal to. Přes poslední jsme se přenesli hladce.

Znovu jsem ho poplácala po hlavě a pochválila jsem ho: „Hodný kluk,“ stejně jako to dělala maminka. Krucinál, pomyslela jsem si, třeba na to opravdu máme. Zhluboka jsem vydechla a usmála jsem se.

Otočila jsem koně, abych viděla Danielovu reakci. Stál teď u poslední překážky s pažemi zkříženými na hrudi a kroutil hlavou. Neusmíval se.

„Co je?“ zeptala jsem se, když jsem Coronada dovedla krokem k němu.

„Jestli chceš dosáhnout toho, aby se ten kůň začal bát skákat, asi budeme muset najít jiného jezdce,“ řekl tak hlasitě, aby to pan Gorton nepřeslechl.

Než jsem stačila odpovědět, uslyšela jsem, jak se zabouchla dvířka poršche, Steve Gorton zařadil zpátečku, otočil auto, vyrazil kupředu, až od kol odlétl šterk, a byl pryč.

Daniel

„Nevěděla jsem, že mi měříš čas,“ ohradila se Becky. „A díky, že jsi na mě zavolal před tím chlapem. Musí být pyšný, že jsem součástí týmu.“

„Nám všem běží čas,“ vysvětlil jí Daniel. „A dnes nejde o majitele, ale o jezdce.“

Becky ještě seděla na Coronadovi, kterého otočila a krokem s ním objela kolbiště. Když skončila, připojila se k Danielovi paní Atwoodová.

Becky sesedla a podala otěže Emiliovi.

„Zmínila ses panu Gortonovi, že pojedu?“ zeptala se Becky babičky.

„Proč bych to proboha dělala?“ opáčila. „Snažím se trávit ve společnosti toho muže co nejmíň času.“

„To je jedno,“ řekla Becky, pak se obrátila k Danielovi. „Nechtěla jsem na něj tlačit, bez ohledu na to, kdo se dívá.“

„Nikdo po tobě nechtěl, abys na něj tlačila,“ namítl Daniel. „Ale proč jsi toho koně jela, jako kdyby táhl kočár?“

„Byla to slušná první jízda a ty to víš,“ bránila se. „*Oba* to víte.“

„Byla to opatrná jízda,“ opravil ji. „To ti nebylo podobné.“

„Na tom se neshodneme,“ poznamenala.

„Sklapni a poslouchej toho muže,“ nařídila paní Atwoodová Becky.

„*Prosím*, poslouchej,“ opakoval Daniel. „I když umění naslouchat nepatří většinou mezi tvé nejlepší vlastnosti jezdkyně.“

„Ve třech případech jsi přidala kroky,“ řekla paní Atwoodová Becky. „Kdyby to byl skutečný závod, prohrála bys.“

„*Jenom jsem to chtěla zajet čistě!*“ vyjekla Becky.

„Abychom mohli poplácát po hlavě *tebe*, až skončíš?“ ušklíbla se babička.

„Poslouchej nás, prosím,“ naléhal znovu. „Jsme přece ve stejném týmu. A snažíme se ti pomoci.“

Daniel očekával, že odejde, ale neudělala to. Dobře. Chtěl využít jejího momentálního vzteku.

„Tenhle kůň je z těch, co touží po rychlosti,“ pokračoval. „Musíš mu dovolit, aby byl sám sebou, dokonce i tady, když se dívá jen pár lidí. Nechápe, proč by neměl jet naplno.“

Becky se nadechla, aby něco řekla, ale Daniel trpělivě zvedl obě ruce.

„Nech mě domluvit,“ požádal ji. „To, že jsem tě chtěl na tomhle koni po tom, co tvoje matka spadla, má svůj důvod. Věřím, že vzhledem k tvému stylu jízdy a tomu, jak Coronado běhá a skáče, jsi pro něho jako stvořená, možná víc než tvoje matka.“ Ukázal ke kolbišti.

„Mohla jsem jet rychleji, kdybych chtěla,“ řekla Becky.

„A co ti bránilo?“ zeptal se Daniel.

„Chtěla jsem, aby se se mnou seznámil,“ odpověděla Becky.

„Tak ho nech, aby tě poznal jako takovou jezdkyni, kterou ve skutečnosti jsi,“ řekl Daniel. „Tenhle kůň má svůj styl jízdy a ty také. Co kdybys ho teď přivedla ze stáje a zkusila to znovu?“

Oba věděli, že to nebyla otázka.

Becky se obrátila k babičce: „Chceš něco dodat?“

„Ne, sakra. Jsem stará ženská, ale dokázala bych toho koně jet líp, než jak jsi to právě předvedla ty.“

Potom paní Atwoodová zavolala na Emilia, aby přivedl toho zatraceného koně zpátky a koukal sebou hodit.

Když byl Coronado zase v kolbišti, přikázala babička vnučce: „Teď jed toho koně bez nohy na brzdě, sakra.“

„Běžte oba někam!“ odsekla Becky.

Obrátila se k Emiliovi: „Dej mi ty otěže a koukejte se mi všichni klidit z cesty.“

Potom Daniel sledoval Becky jedoucí tak, jak po ní chtěl, nechala koně letět po kolbišti, aniž by se přiblížil k břevnu, nesnažila se ho zpomalit. Stejný kůň. Jiný jezdec.

Když Becky dokončila trasu, dojela na Coronadovi k Danielovi, sundala si přílbu a sítku na vlasy, kterou měla pod ní, a zatřásla hlavou, aby si rozpustila vlasy. Vyzývavě shlédla dolů z velkého koně a zeptala se: „Tak co? Bylo už *tohle* dost dobré?“

„Lepší,“ odpověděl Daniel.

Odešel do stodoly a vytáhl mobil.

„Možná můj plán přece jen nebyl tak bláznivý,“ oznámil.

„Bez vás to nezvládne, Danieli,“ ozvala se v telefonu Maggie Atwoodová.

„*Deja que ese sea nuestro secreto*,“ řekl.

„Rozuměla jsem jen poslednímu slovu,“ přiznala. „Tajemství.“

„Je to naše tajemství,“ přeložil jí to Daniel.

Dobře však věděl, že nebude jediné.

Přeložil Ondřej Duha